

Arrest

nr. 108 238 van 13 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 31 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2013.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 augustus 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Chinese nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Shanghai. Toen u jong was zijn uw ouders gescheiden. U woonde bij uw moeder. Zo'n tien jaar geleden vertrok uw moeder zonder dat u wist waarheen. Sindsdien woonde u bij uw vader. Twee jaar na haar vertrek contacteerde uw moeder u voor het eerst en vroeg ze u of er nog mannen naar haar kwamen vragen. Dit was het geval. Sinds het vertrek van uw moeder uit China tot aan uw vertrek uit China, tien jaar later, kwam er regelmatig politie aan u vragen waar uw moeder was. In 2004 probeerde u al naar België te komen als student en diende u een visumaanvraag in. Deze werd geweigerd. In 2011 regelde een voor u onbekende persoon voor u een paspoort en een visum voor Italië. Op 12 december 2011 reisde u met

deze persoon van China naar België, met een transit in Italië. Op 22 december 2011 diende u een regularisatieaanvraag in. Deze werd niet in overweging genomen. Op 10 juni 2013 wordt u bij een vreemdelingencontrole opgepakt en overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen in Brugge. Op 20 juni 2013 werd een repatriëring naar China voorzien maar u weigerde te vertrekken. Een dag voordien, op 19 juni 2013, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat de door u aangehaalde problemen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit uw verklaringen blijkt immers dat de door u aangehaalde problemen louter van interpersoonlijke aard zijn en geen uitstaans hebben met één van de vijf hierboven vermelde criteria.

Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u een laattijdige asielaanvraag hebt ingediend. Hoewel u reeds op 13 december 2011 in België aankwam hebt u tot 19 juni 2013, een dag voor uw voorziene repatriëring, gewacht met het indienen van een asielaanvraag. Men kan er vanuit gaan dat wanneer iemand zijn land wegens een vrees voor vervolging dient te verlaten, hij zich na aankomst in een derde land zo snel mogelijk tot de overheden zou wenden om aldus de nodige bescherming te verkrijgen. Daar u reeds negen dagen na uw aankomst in België met behulp van een advocaat een regularisatieaanvraag indiende, kon u op de hoogte zijn van de mogelijke procedures. Uw verklaring dat uw advocaat niet sprak over een asielaanvraag (zie gehoorverslag CGVS p. 6) is onafdoende. Uw gebrek aan inzet bij het verkrijgen van bescherming breekt reeds de ernst van uw ingeroepen vrees af.

Wat betreft uw asielrelaas dient er te worden verwezen naar fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen in de CGVS vragenlijst die u invulde met behulp van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen voor het CGVS. Ten eerste stelde u in de CGVS vragenlijst dat er regelmatig onbekenden u kwamen opzoeken en lastigvielen (zie CGVS vragenlijst punt 3.5). Tijdens het gehoor voor het CGVS daarentegen verklaarde u dat het de politie was die telkens kwam informeren naar uw moeder (zie gehoorverslag CGVS p. 4). Gevraagd of er onbekenden waren die naar uw moeder kwamen vragen antwoordde u dat behalve de politie niemand anders naar uw moeder heeft gezocht (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Het is bevreemdend dat u op een tijdsspanne van amper drie weken plots weet dat het politiemannen waren die naar uw moeder kwamen vragen en dus geen onbekenden. In de CGVS vragenlijst stelde u dat u nooit klacht hebt ingediend bij de politie uit angst (zie CGVS vragenlijst punt 3.5). Dergelijke verklaring toont eens te meer aan dat u niet meende dat de politie naar uw moeder kwam vragen. Verder verklaarde u in de CGVS vragenlijst dat u niet weet waarom die onbekende personen naar uw moeder op zoek waren (zie CGVS vragenlijst punt 3.5). Tijdens het gehoor voor het CGVS daarentegen stelde u dat de politie u kwam vragen of uw moeder u gecontacteerd had en of uw moeder contact had met aanhangers van falun gong (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Het is niet aannemelijk dat u drie weken na uw verklaringen in de CGVS vragenlijst plots wel weet waarom de politie op zoek was naar uw moeder.

Indien er al enig geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, quod non, is er geen enkele reden waarom u zich niet elders in China zou kunnen vestigen. Behalve dat de politie naar uw moeder vroeg had u immers geen andere problemen in China (zie gehoorverslag CGVS p. 6). Uw verklaring dat u alleen bent en bang bent om alleen weg te gaan (zie gehoorverslag CGVS p. 7) is onafdoende. U was in China immers ook al enige tijd op uzelf aangewezen, u heeft er gestudeerd en kon er ook werken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van de artikelen 48 tot en met 48/5, 52 en 52/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de artikelen 23 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Raad wijst op het devolutieve karakter van het beroep. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratoire opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Als feitenrechter, die een nieuwe beoordeling ten gronde maakt, hoeft de Raad niet op ieder argument van de verzoekende partij in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop zijn uitspraak is gesteund (RvS 4 april 2011, nr. 212.391).

De Raad kan de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet). De Raad meent dat dit *in casu* niet het geval is.

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook

moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2. Met betrekking tot haar laattijdige asielaanvraag stelt verzoekster dat zij bij haar aankomst in België een advocaat heeft geraadpleegd; dat zij totaal onwetend is over de verschillende procedures die in België kunnen worden ingediend; dat zij, ten onrechte haar volledige vertrouwen heeft gegeven aan de raadsman die zij destijds heeft geconsulteerd; dat deze raadsman de keuze had gemaakt om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet; dat de laattijdige asielaanvraag geen afbreuk doet aan het feit dat zij een oprechte vrees heeft voor vervolging in geval van terugkeer.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij/zij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient. Wat het gebrek aan bewijs en de geloofwaardigheid van het asielrelaas betreft stelt artikel 57/7ter, d) van de vreemdelingenwet: *“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoonst met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;”

Artikel 8, 1 van Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus bepaalt echter ook dat asielverzoeken niet mogen worden afgewezen louter op grond van het feit dat zij niet zo snel mogelijk zijn ingediend. Artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet dient richtlijnconform geïnterpreteerd te worden en een laattijdige asielaanvraag zonder goede redenen is een van de elementen die de aannemelijkheid van een asielrelaas ondermijnen.

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319).

Verzoekster stelt dat zij ten onrechte vertrouwen stelde in haar advocaat en niet wist dat zij een asielaanvraag kon indienen. Dit overtuigt de Raad niet. Verzoekster verklaart dat haar moeder als vluchteling erkend werd in België en redelijkerwijze kan er dan ook verwacht worden dat zij op de hoogte zou zijn van de mogelijkheid tot het indienen van een asielaanvraag. In de regularisatieaanvraag van verzoekster van 22 december 2011, ingediend door haar toenmalige advocaat, vermeldt deze uitdrukkelijk dat verzoekster nooit een asielaanvraag ingediend heeft. Redelijkerwijze kan ervan uitgegaan worden dat de advocaat van verzoekster de mogelijke procedures zou kennen en met verzoekster besproken heeft. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat zij op dat ogenblik aan haar advocaat motieven voor een gegronde vrees voor vervolging meedeelde en dat haar advocaat hier geen rekening mee zou gehouden hebben. Uit de bovenvermelde regularisatieaanvraag blijkt dat de moeder van verzoekster niet wenste dat haar dochter alleen zou terugkeren naar China om een machtiging tot verblijf aan te vragen en dat verzoekster overwoog een aanvraag tot regularisering om medische redenen in te dienen (brief advocaat Ma dd. 22 december 2011).

De Raad stelt ook vast dat verzoekster een asielaanvraag indiende daags voor de geplande repatriëring. Ook dit versterkt het laattijdige karakter van de aanvraag die op het laatste ogenblik aangewend werd teneinde een repatriëring te verhinderen.

De Raad meent dat de door verzoeker aangehaalde redenen om laattijdig een asielaanvraag in te dienen niet overtuigen.

2.3. Verzoekster betwist dat er fundamentele tegenstrijdigheden zouden zijn in haar verklaringen tussen de Verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor bij het CGVS. Verzoekster stelt dat het CGVS eerst aanhaalt dat verzoekster heeft gezegd dat er onbekenden kwamen vragen naar haar

moeder en haar contacten met Falun Gong leden; dat zij vernomen heeft dat deze onbekenden politieagenten waren; dat zij heeft gesteld *“het is een soort politie die de Falun Gong leden controleert.”* (gehoor, p. 5); dat dit klopt met de informatie over de repressie van de leden van Falun Gong en het tekenend is dat het CGVS op geen enkele manier informatie opgenomen heeft in het administratief dossier met betrekking tot de repressie van aanhangers of familieleden van aanhangers van Falun Gong; dat zij informatie in dit verband bij haar verzoekschrift voegt.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel moment Falun Gong vermeldt. Verzoekster stelt dat onbekenden haar lastigvielen en dat zij niet weet waarom ze naar haar op zoek waren. De moeder van verzoekster zou haar gecontacteerd hebben twee jaar haar na haar vertrek uit China, dus ongeveer acht jaar voor haar asielaanvraag, en haar *“zei dat ik constant op de vlucht moest zijn voor die mannen.”* Verzoekster vervolgt: *“Zo ging mijn leven dan in de volgende jaren. Ik leefde verscholen maar na een tijdje vonden die mannen mij terug en begonnen ze me telkenmale lastig te vallen.”*

De Raad stelt vast dat verzoekster volgens haar verklaringen gedurende acht jaar het voorwerp van vervolging door onbekenden geweest zou zijn, maar haar land niet verliet. Ook haar *“verscholen leven”* gedurende acht jaar is weinig overtuigend en voor het overige zijn haar verklaringen vaag. Redelijkerwijze kan verwacht worden van verzoekster dat zij het kernelement van haar asielaanvraag namelijk de vervolging wegens het contact van haar moeder met Falun Gong zou medegedeeld hebben, te meer dat zij reeds meer dan een jaar bij haar moeder in België verbleef voor haar asielaanvraag.

Tijdens het gehoor vermeldt verzoekster dat haar moeder contact had met Falun Gong. Zij wist dit niet voor haar moeder naar België vertrok, maar pas nadien toen ze bij haar vader was (nadat haar moeder vertrokken was) (gehoor, p. 5). Verzoekster zou dan ook reeds in China op de hoogte geweest zijn van de contacten van haar moeder met Falun Gong en dat dat de reden was voor haar eigen problemen.

Terecht stelt de bestreden beslissing: *“Verder verklaarde u in de CGVS vragenlijst dat u niet weet waarom die onbekende personen naar uw moeder op zoek waren (zie CGVS vragenlijst punt 3.5). Tijdens het gehoor voor het CGVS daarentegen stelde u dat de politie u kwam vragen of uw moeder u gecontacteerd had en of uw moeder contact had met aanhangers van falun gong (zie gehoorverslag CGVS p. 5). Het is niet aannemelijk dat u drie weken na uw verklaringen in de CGVS vragenlijst plots wel weet waarom de politie op zoek was naar uw moeder.”*

Waar verzoeker documenten voorlegde met betrekking tot haar moeder en stelde dat zij als vluchteling erkend werd en de dossierbehandelaar hier geen vragen over stelde, stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet uitdrukkelijk stelt welke documenten het betreft. In bijlage van haar verzoekschrift legt verzoekster de kopie van de verblijfsvergunning van haar moeder en haar echtgenoot neer. Daar het regelmatig verblijf van verzoeksters moeder en haar echtgenoot niet betwist werd was er *in casu* geen reden om in dit verband bijkomende vragen te stellen. Voor het overige kreeg verzoekster de gelegenheid om haar asielmotieven uiteen te zetten en heeft zij tijdens het gehoor verklaard dat de contacten van haar moeder met Falun Gong de reden was voor haar eigen problemen.

Bij gebrek aan aannemelijkheid van het asielrelaas van verzoekster diende het CGVS niet noodzakelijk informatie met betrekking tot Falun Gong in het administratief dossier op te nemen. Er is *in casu* dan ook geen schending van de artikelen 23 en 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.4. Daar waar in de bestreden beslissing sprake is van een intern vluchtalternatief is dit een overtoollig motief.

2.5. Verzoekster legt bij haar verzoekschrift foto's neer, *“waarop haar moeder duidelijk zichtbaar is bij een stand van Falun Gong voor de Brusselse beurs”* en van haar schoonvader in meditatie. Zij legt ook de verklaringen neer van verschillende getuigen.

Wat de door de verzoekende partij bijgebrachte foto's betreffen meent de Raad dat aan foto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Daarenboven blijkt uit het feit dat de moeder van verzoekster als toeschouwer bij een stand van Falun Gong in Brussel aanwezig was niet dat zij een volgeling was van deze beweging of reeds contact had met de beweging als zij in China leefde. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat het loutere feit dat haar moeder in België bij een stand inlichtingen verkregen zou hebben van de Falun Gong beweging het bewijs is van verzoeksters hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet of dat zij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Getuigschriften of brieven van privépersonen kunnen een bijkomend bewijs zijn van de door de verzoekende partij aangehaalde feiten. Dergelijke documenten zijn echter op zich niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde.

2.6. De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien augustus tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS